

»Jeg forstaar det ikke,« sagde Fru Bertha. »Jeg troede, den kære Mand nu var falden til Ro. Da jeg sidst var sammen med ham, vilde han absolut ikke snakke om andet end sine Høns og sine Blomkaalshoveder og sin Kattekillling. Saa er han jo ogsaa syg.«

»Det mærker man skam ikke. Læste du hans Grundlovstale? Den var da glimrende. Blot den Vending om »Reaktionens fedtpuklede Kameler, der er bleven vildfarende i deres Ørken« — du kan tro, den har bidt, hvor den skulde! ... Det er selvfølgelig Valget, der har kaldt ham frem. Som der forleden saa smukt og rigtigt stod i »Femte Juni«: han har siddet ude paa sit Landsted ved Furesøen som en anden Holger Danske og ladet Skægget gro ned i Bordet, indtil han saae, at Friheden igen var i Fare. Jeg sagde det ogsaa til Pastor Gaardbo, at jeg synes vi skulde modtage ham festligt med en Æreport og et Musikkorps — eller noget af den Slags. Dersom man opfordrer mig, skal jeg gerne holde Velkomsttalen. Jeg tænker ogsaa, at jeg vil tilbyde at beværte de fremmede Journalister.«

»Hvad sagde Præsten til dit Forslag? Det forekom mig, at han var lidt forbeholden.«

»Ja, det er en sær Mand. Gud veed, om han er rigtig paalidelig. Vi er politiske Meningsfæller, men vi omgaaes ikke. Indbyder man ham til en Middag,